

Alap Hírlevél Vető

2020. május 3. évfolyam 10. szám

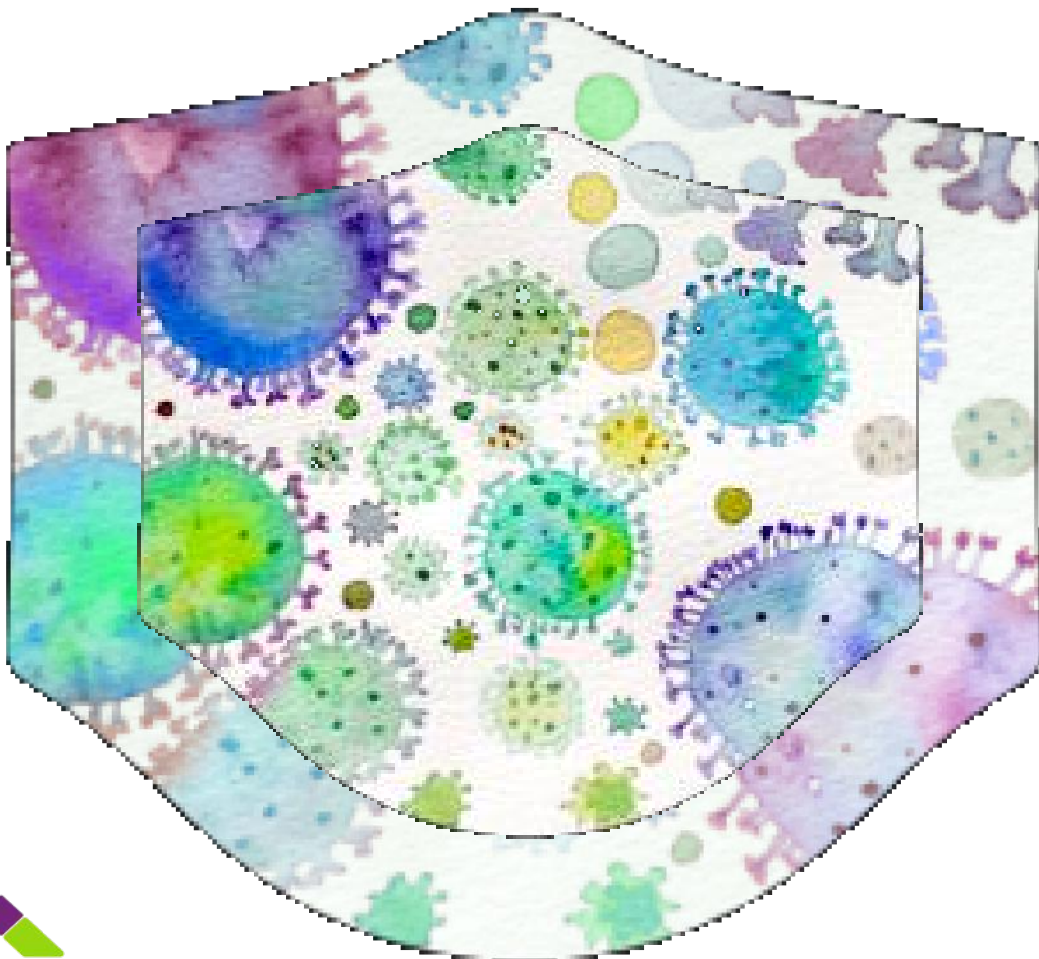
Igei gondolatok

Figyelő

A magyarországi szociális
ágazat és a COVID-19

Koronavírus-kisokos: tesztek

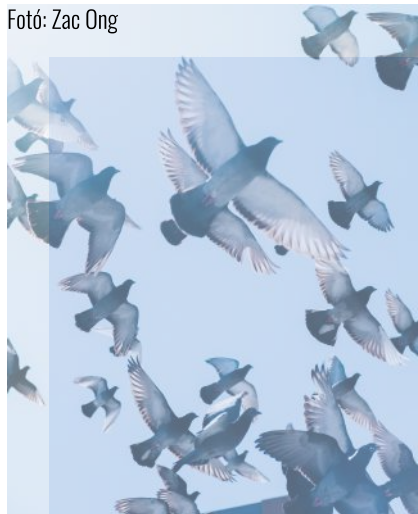
Bemutatkozik a Menedék
Egyesület

Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

Fotó: visuals

Fotó: Zac Ong

Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.
Ézs 40:29-31

Ez ám a nehéz! – Az elindulás könnyen megy, hatalmas lendülettel indulunk, kellő önbizalommal tekintünk az előttünk álló kihívásokra. Tele vagyunk energiával, Krisztus iránti lelkesedésünk sok problémán átsegít. Az út vége felé közeledve, amikor már szinte karnyújtásnyira van a cél, tudjuk, hogy nem adhatjuk fel. Erőnk ugyan már fogytán van, elcsigázottak vagyunk, szinte már csak a lábunk visz minket. Ennek ellenére még talán egy utolsó lendületre is képessé tesz bennünket a cél közelsége, annak tudata, hogy amiért indultunk, azt sikerül teljesítenünk.

De mi van közben? A véget nem érő küzdelem tudata, monoton egyhangúságban. Tisztában vagyunk a képességeinkkel, nyilvánvalóvá vált erőnk véges volta. Hullámhegyek és -völgyek, könnyebb és nehezebb szakaszok váltogatják egymást. Le kell küzdenünk azokat a holtponthozakat, amikor úgy érezzük, nem bírjuk már tovább. Ragyogja be ez az ige hétköznapijainkat, legyen számunkra vigasztalássá! Kaphatunk erőt a további úthoz azáltal, hogy bízunk az ÚRban. Élünk a lehetőséggel!

Ádány Mihály

Impresszum

Kiadja: Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

Felelős kiadó: Serafin József

Szerkesztő: Szirtes-Tankó Tünde

Szerkesztőség címe: 1068 Budapest, Benczúr u. 31. E-mail: szirtes-tanko.tunde@baptist.hu

Fenntartjuk magunknak a rövidítés és az átszerkesztés jogát az eredeti szerzői szándék változatlanul hagyásával.

Megjelenik kéthetente.

Feliratkozás a hírlevélre

Figyelő

A Magyar Közlöny 2020. évi 98. számában (2020. május 4.) megjelent a Kormány 176/2020. (V. 4.) Korm. rendelete a kapcsolattartásra és a távoltartásra a veszélyhelyzet ideje alatt alkalmazandó eltérő intézkedésekről.

A Belügyminisztérium a támogató szolgáltatás és a közösségi ellátások finanszírozásának rendjéről szóló 191/2008. (VII. 30.) Korm. rendelet (Tkr.) alapján fejlesztési pályázatot hirdet Tanoda szolgáltatást működtető és befogadott szolgáltatók feltételeinek fejlesztésére.

Az Innovációs és Technológiai Minisztérium 2020. május 8.-án közzétette a szociális ágazat képzési és kimeneti követelményeit

Ökumenikus egyházi lelki segélyvonal
+36 80 496 005
hívható: mindennap 8 és 20 óra között

Támogassuk a baptisták társadalmi szolgálatát adónk 1%-ával.
Magyarországi Baptista Egyház. Technikai szám: 0286

A baptista közösség, egyházvezetés köszönetét fejezem ki minden szociális segítő munkát végző munkatársunknak, akik hűséggel kitartanak a napi munka megváltozott, megnövekedett területein. Adjon erőt minden napra közösségünk imádsága, és Jakab apostol szavai:

„Boldog az az ember, aki a próbatételt elviseli, mert ha hűnek találják, elnyeri az élet koronáját, amelyet Isten az őt szeretőknek megígért.” (Jakab 1:12)

Opauszki György

Nyitrai Imre

A magyarországi szociál

Nyitrai Imre, a Semmelweis Egyetemen folyó szociális vezetőképzés stratégiai vezetője, korábbi helyettes államtitkár 2020. április 30-án megjelentetett vitaindítónak szánt írásában öt pontban foglalja össze azokat az okokat, amelyek hozzájárultak, ahhoz, hogy a járvány ilyen mértékben érinti a hazai szociális intézményeket, és megfogalmaz néhány tanácsot arról, hogy min kellene változtatni, hogy ez a jövőben máshogy legyen. Írásából az alábbiakban az 5. pontot valamint a tanácsokat adjuk közre.

A teljes szöveg ezen a linken érhető el.

A COVID-19 járvány szülte veszélyhelyzetben eddig is (és a járvány tetőzése után is) a szociális területre hárultak a leggyorsabban a teendők. Az újabbnál újabb protokollok, a gyorsan változó mobilitási szabályok, munkaszervezési kényszerek váltották sűrűn egymást. Mindez olyan időszakban, amikor az egészségügyi (fekvőbeteg ellátó) rendszer terhelése visszaesett, egyben fő problémája az ágyszám-átcsoportosítás volt. Kollégáink ekkor már – ahogy említésre is került – napi szinten segítettek karanténban lévő ellátottaknak, vagy éppenséggel saját háztartásában betegeskedő vírusfertőzötteknek és családjaiknak. Világossá vált, hogy a szociális területen dolgozók élete – testi és lelki egészsége – semmivel sincs kisebb veszélyben, mint az egészségügyi dolgozóké. Ennek felismerése nem igényel széleskörű szociális ellátási ismereteket, nem szükséges hozzá szakmapolitikai elmélyülés. Ám mégis, amikor a veszélyhelyzet első heteiben bejelentésre került az egészségügyi dolgozók komoly „egyszeri juttatása”, akkor egy szó sem esett a szociális intézményekben dolgozókról. Információk szerint több fenntartó adott – és ad, folyamatosan is – többlet juttatást az „első vonalban” tevékenykedő kollégáknak. Ezek a „covid-pótlékok” vagy „víruspénzek” – ahogy a köznyelvben megfogalmazásra került az elnevezésük – csak helyben váltak ismertté, bár hatásukat is helyi szintre szánták, egész egyszerűen a még megmaradó munkaerő megtartása, a többlet teher kompenzálása érdekében. Központi elismerést azonban a szociális ágazat kollégái is joggal remélhetnének. Tudjuk azonban, hogy a pénz motiváló erejénél sokszor többet jelenthet az erkölcsi, eszmei felemelés, főként a köszönet és elismerés szavaiba öntve. Ezért is volt örömteli, amikor a húsvéti időszak alatt komoly, állami, társadalmi célú hirdetésben „köszönték meg” a kitartó, megfeszített munkát. A hirdetésben hosszú felsorolás hangzik el, ahol – érthetően – az egészségügyi dolgozók, pedagógusok mellett a bolti eladók és az önkéntesek (!) is kiemelésre kerültek.

is ágazat és a COVID-19

A szociális segítőik viszont egyetlen felsorolt kategóriába sem érthetők bele, sőt, utalás szintjén sem jelentek meg a köszönetleti hirdetésekben. Ezzel még csak szimbolikus támogatást sem kaptak kollégáink. Ez alól csak néhány nagyvárosi polgármester és helyi közszereplő jelentett kivételt, hiszen közöttük volt/van, aki kifejezetten a szociális szféra számára szóló biztatással és köszönettel nyilvánult meg a veszélyhelyzetben. Két olyan, látszólag apróbb pontot emelnék még ki, amely esetekben – ismert módon – szakmai szereplők kérték (zömében eredménytelenül) a javaslataik befogadását. Az egyik a 9 és 12 óra közötti bevásárlási időszáv kiemelése kapcsán a 65 év alattiak vásárlási korlátozása tárgyában. Sokan jelezték, hogy amennyiben ez az időszak a szociális gondozás-segítés folyamatából kiesik, az ellátási problémát jelenthet (kevesebb személyt lehet segíteni). A javaslat úgy hangzott, hogy munkáltatói igazolvánnyal, idős személyek részére történő vásárlás érdekében, védőfelszerelést használva a segítőik is bevásárolhassanak. A másik javaslat még ennél is egyszerűbb volt: az egészségügyi dolgozók ingyenes tömegközlekedési lehetőségét szerették volna kiterjeszteni a szociális dolgozókra. Egyikre sem érkezett pozitív válasz. Sajnos ezek a pontok is jelzik, milyen „apróságokban” sem ismeri fel a szabályozó rendszer, a döntéshozók többsége, hogy társadalmi érdek lenne végre a szociális segítséget is érdemben, saját helyén és elvégzett tevékenységeinek súlyával megegyezően kezelni. A COVID-19 járvány idején sajnos eddig kevés jó példát láttunk erre.

Világossá vált, hogy a szociális területen dolgozók élete – testi és lelki egészsége – semmivel sincs kisebb veszélyben, mint az egészségügyi dolgozóké.

Tanácsok és lehetőségek – nem csak vezetőknek

Végül néhány egyszerű, belátható változtatási pont, cselekvési minta, javasolt magatartási (viszonyulási) lehetőség azoknak, akik munkájukban nem csak gyakorlatias, hanem tudatos szereplők is szeretnének maradni.

1. **Ne kicsinyítsük, de ne is fújjuk túl nagyra.** Nagyon kevés országnak, és alig néhány szakmának volt tapasztalata a járvány kezelésével kapcsolatosan. Mindenkit felkészületlenül ért a helyzet, ezért közösen és egyszerre tanuljuk az új helyzetet és a most megkívánható eljárásokat, tennivalókat. Különösen fontos jelenleg, hogy senki se bagatellizálja el a helyzetet, ne próbálja meg csökkenteni a helyzet komolyságát és súlyát. Ugyanakkor a „ló túloldala” is veszélyes: nem kell jobban növelni a veszélyről alkotott képet. Senkit sem hagyott érintetlenül a helyzet, de most különösen fontos a realitás talaján állni, mégha a középút egyelőre egyáltalán nincs kitaposva. Nyíltan és őszintén kell tehát beszélni munkatársakkal és ellátottakkal egyaránt.

2. **Most a gyors és határozott döntése a főszerep.** Vezetői, döntési pozícióban lévő személyek ma nem hezitálhatnak. Határozottan és a leggyorsabb kell cselekedni, ez az érdeke a szolgáltatásokat igénybevevőknek és munkatársainknak is. Vannak olyan szociális intézmények – nem is kis számban – akik az egyes korlátozásokat jóval a központi döntés előtt meghozták, bevezették. Merték vállalni az esetleges, későbbi korrekciók lehetőségét is, s azóta is gyors mérlegelést követően lépnek az újabb és újabb helyzetekben.

3. **A következetesség kulcskérdés.** A vezetői döntések eltökéltsége és világos kommunikációja csak a kérlelhetetlen következetesség mentén maradhat most működőképesek. Tiszta és folyamatos kommunikáció mellett az üzenetek következetes végigvitele is nagyon fontos. Ez az időszak nem a stratégiaváltoztatás ideje, nem szükséges nagyon alaposan beágyazni az egyes döntéseket, erre lesz majd mód „békeidőben”. A következetesség fenntartása mellett nem kell (nem is szabad) jelenleg hosszasan magyarázkodni (pláne, hogy a legtöbb instrukciót jelenleg ugyanilyen indoklás nélkül kapjuk különféle, főként állami csatornákon) – de értelmes ok-okozati összefüggést mindig nyújtani kell.

4. **Ne féljünk másolni.** Általános meglátás, hogy okos ember más kárán (és hasznán) is képes tanulni. Most különösen fontos a jó gyakorlatok gyors adaptációja. Ehhez persze nem árt egy szakmai kapcsolatrendszer fenntartani, de enélkül is rengeteg helyen meg lehet találni a mások által kialakított eljárásokat, feladatellátásokat, szervezési mintákat. Később, amikor az időkénszer nem ilyen feszítő, ráérnek a szervezetek és vezetőik jobban illeszteni az új módszereket, gyakorlatokat az intézményükhöz, most azonban idegenkedés és hezitálás nélkül érdemes végiggondolni minden jó tipp, ötlet és működő gyakorlat átültetését, átvételét.

5. Empátia és emberi arc. A szociális segítségben dolgozók sokszor – más szakmáknál biztosan sűrűbben – egy-egy helyzet kapcsán túlságosan bevonódhatnak, érzelmileg érintetté válhatnak vagy éppenséggel gyorsan ki is éghetnek. Ezeknek a helyzeteknek a kezelésére szerencsére sok mentális segítő, sokféle szakember speciális segítsége elérhető már, mégis, a mindennapokban az intézményekben uralkodó viszonyok még meghatározóbbak. Emberi, együttérző, megértő és beleérző képességeink, készségeink e hetekben nagy igénybevételnek vannak kitéve. Ezt az energiát azonban bele kell tenni a napi munkavégzésbe, hiszen a lelki, mentális támasz most szinte mindennél fontosabb lehet a váratlan és nagyon „sűrűvé vált” esetekben. Erős és „kedves” vezetőnek kell lenni most egyszerre. Érdemes arra is gondolni, hogy a korábbi segítő tevékenységek elhalasztása, elmaradása is frusztrálhatja az intézményekben dolgozókat, ezért fontos az átmenetiséget is hangsúlyozni. Arról nem is beszélve, hogy sok kolléga az ágazatban „potenciális vírushordozóként” tekint magára, és tesztelés nélkül ezzel a „veszély tudattal” kell naponta idősekkel, fogyatékossgal élőkkel stb. találkozniuk, kapcsolatban maradniuk, segítséget adniuk.

6. A példamutatás most kiemelten fontos. Kapcsolódóan a következtettséghez: egy-egy szociális szolgáltatás élén most megengedhetetlen, hogy a vezető ne legyen az egyenlők között az első: legyen szó akár protokollokról, akár ellentmondó (fentről jövő) utasításokról, vagy védőfelszerelés használatáról. A mutatott minta sokszor a szónál (de a számonkérésnél biztosan) erősebb hatással bír. A példamutatás, az élenjárás most leader és menedzser típusú vezetőknek egyaránt fontos eszköze kell, hogy legyen.

Koronavírus-kisokos

Tesztek

Szirtes-Tankó Tünde

A COVID-19 járvány megfékezése szempontjából fontos szociális távolságtartás, a védőeszközök használata, a helyes kézhigiéne és egyéb óvintézkedések mellett sok szó esik a tesztelés jelentőségéről, szerepéről is. Az egyes vizsgálati módszerek használhatósága és az általuk szolgáltatott eredmények információtartalma más és más, így szerepük is eltérő. A standard PCR tesztek mellett egyre nagyobb az igény a gyors tesztekre. Hozzáállásunk kialakításakor fontos mérlegelni ezek előnyeit és hátrányait – hátrányuk például, hogy kevésbé megbízhatóak és a piacon elérhető fajták között nagy a minőségi szórás, előnyük pedig a gyorsabb eredmény, a bővíthető tesztelési kapacitás és a kedvezőbb ár. De talán még fontosabb azt kiemelni – és ez gyakran a hazai közbeszédben is elsikkad –, hogy felhasználási lehetőségeiket tekintve nem mindegyik teszt képes elvileg sem kiváltani a PCR teszteket, ill. azt, hogy a gyors tesztek sem egyformák. Az alábbiakban röviden áttekintjük a főbb típusokat, arra fókuszálva, hogy melyik mire használható.

PCR-tesztek

Jelenleg az általános használt, standard diagnosztikai vizsgálati módszer: kimutatja, ha a fertőzés aktív. A levett minta a vírus örökítő anyagának (RNS) jelenlétét vizsgálja. Több fajtája is elérhető, ill. alkalmazható. A teszteléskor felső légúti (orr, garat) mintát küldenek elemzésre. A jelenlegi ismeretek szerint a teszt pozitív eredményt adhat már a betegség tüneteinek megjelenése előtt, és átlagosan a tünetek jelentkezését követő 7-10 napig. A mintavétel szaktudást igényel, mivel befolyásolja az eredményt is (elegendő sejt gyűjtése szükséges hozzá). Az elemzés speciális felszereltségű molekuláris diagnosztikai laboratóriumban végezhető el. Az eredmény 24-48 órán belül áll rendelkezésre. A minél pontosabb eredmény elérése érdekében a tesztet – néhány nap különbséggel – többször megismétlik. A COVID-19 diagnosztikai lehetőségei között a PCR teszt a legdrágább. A magyar állami kórházakban ezt a módszert alkalmazzák a koronavírus-gyanús betegek diagnosztizálására.

Antigén gyorseszteszt

Az antigén gyorseszteszt a vírus légúti jelenlétének igazolására szolgáló diagnosztikai célú eszközök. A PCR-hez képest jelentősen kisebb érzékenységgűek (30% és 80% között), de annál olcsóbbak. A teszt a SARS-CoV-2 vírus S-proteinjét mutatja ki, leginkább a vírust aktívan – közepes vagy magas mennyiségben – ürítő páciensek esetében. Ugyanakkor a teszt negatív eredményhez vezethet tünetmentes betegeknél, vagy ha túl korán, a betegség kezdetén történik a mintavétel, illetve ha a gyógyulás során a vírusedmény már csökken a légutakban. Felső légúti minta (orr, garat) küldhető a vizsgálatra, a kiértékelés általában 15-30 percen belül elvégezhető. Nem igényel sem drága eszközöket, sem speciálisan képzett szakembereket, és az eredmény a helyszínen is leolvasható. Támogatja a gyors döntéshozatalt és a valószínűsíthetően fertőzöttek azonosítását olyan helyzetekben, ahol a fertőzöttek mielőbbi elkülönítése szükséges – leginkább kórházi vagy szociális intézményi környezetben. A WHO jelenleg nem ajánlja az antigén gyorsesztesztet a betegellátásban, potenciális diagnosztikai hasznosságuk vizsgálatát azonban kifejezetten támogatja.

Szerológiai vizsgálatok (COVID-19 specifikus antitestek kimutatása)

A szerológiai tesztek a COVID-19 vírus ellen termelődött ellenanyagokat (antitestek) mutatják ki. Míg a PCR és az antigén teszt a vírus akár korai jelenlétét is igazolhatja, ez utóbbiak segítségével inkább azt lehet megvizsgálni, hogy korábban találkoztunk-e a vírussal, elkezdődött-e már egy arra specifikus válaszreakció. Akut fertőzés kimutatására a szerológiai tesztek korlátozottan alkalmasak, de segíthetnek felderíteni, hogy például egy adott országban mekkora a tünetmentes fertőzöttek aránya, illetve azonosíthatók a fertőzésen átesett, (feltehetően) immunitást szerzett személyek. A megfertőződés után 5-9 nappal a korai ellenanyag, az IgM, a fertőzés után 10-14 nappal a késői ellenanyag, az IgG van jelen a vérben és mutatható ki a tesztekkel. A szerológiai teszt esetén a pozitív eredményeknek van érdemi információtartalmuk, ezek azt jelzik, hogy a páciens vérében az IgM- és/vagy az IgG-molekula kimutatható koncentrációban van jelen. Az IgM-pozitívak ill. az IgM/IgG-pozitívak valószínűleg fertőzöttek, az IgG-pozitívak pedig a közelmúltban valószínűleg átesettek a fertőzésen. Ha a teszt eredménye pozitív, ennek tényét a tesztet végző intézmény a hatályos szabályok értelmében köteles jelenteni a Nemzeti Népegészségügyi Központnak. Az elemzés alapja az ujjbegyből vagy a vénából vett vérminta. Többféle típusú szerológiai teszt van használatban, van, amelyik speciális szaktudást és laboratóriumi körülményeket igényel és vannak gyorseszteszt is, amelyek kivitelezése egyszerű. Olcsóbbak, ám minőségük igen különböző lehet. A jelenlegi adatok alapján a WHO nem javasolja a szerológiai tesztek használatát a betegellátásban, de támogatja a további kutatásokat, amelyekkel megalapozható a hasznosságuk az átfertőzöttség felderítésében és felügyeletében, ill. az epidemiológiai vizsgálatokban.

A másokra nyitott szemek és az empátia onnan indul, hogy a családban volt egy fogyatékkal élő testvérem, aki nagy hatással volt rám, és a hitre jutásomban is eszköz volt. Ő elment, én maradtam a küldetéstudattal. A megtérésem, a gyülekezethez csatlakozásom és a teológia elvégzése után a gyülekezetben azt tapasztaltam, hogy a hátrányos helyzetűek felé gyenge a misszió, pedig ott lenne rá igazán nagy szükség, és ott láttam a nagyobb nyitottságot is. Tíz év lelkipásztori szolgálat után kiegészítettem a képzésemet, és szociális munka karon tanultam tovább a kolozsvári egyetemen. Itt sok hasonló hivatástudattal rendelkező emberrel találkoztam, és itt hoztunk létre – egyfajta szakmai vizsgaként – egy egyesületet, amivel megteremtettük a jogi háttérét annak a munkának, amit végezni szándékoztunk. Következő lépésként szükség volt egy csapatra, és természetesen vártuk az Isten vezetését. Én az idősek felé voltam nyitott, de Isten másfele vezetett, a romákhoz és a gyerekmunkába állított.

Az egész úgy kezdődött, hogy a gyülekezetünkbe tartozott egy cigány házaspár, meglátogattam őket, és láttam, hogy az unokájuk az ágy sarkánál ül, és úgy írja a leckéjét. Mondtam, hogy milyen jó lenne egy asztal neki. Aztán mondták, hogy a szülők nem tudnak neki segíteni a tanulásban. Ezt továbbgondoltam, hogy mi lenne, ha hozzáértő emberek segítenének neki, és mi lenne, ha másokat is összegyűjtenénk, hiszen többen is vannak hasonló helyzetben. Ez volt az „after school” kezdete. Találtunk támogatást. Először külföldit, idővel több munkatárs és önkéntes is segített. Az imaház udvarán álló házat béreljük a gyülekezettől, és minden nap délután 15-20 gyerek – alsósok és felsősök – jár ide, ahol 2-3 felnőtt segít nekik a házi feladatok elkészítésében. Kapnak ebédet is, énekelni is szoktunk, és néha a gyülekezetben is bemutatunk egy-egy előadást. A gyerekekkel foglalkozik szakképzett pedagógus is, de nem ez a jellemző. Az elsődleges az, hogy szeressék a gyerekeket és krisztusi lelkülettel álljanak hozzá. Már a kezdetektől sem csak szociális szolgáltatásként képzeltük ezt, hanem misszióként. A 13 év alatt nagyon sok családhoz jutottunk el. Tisztelettel viszonyulnak hozzám, elsősorban nem az anyagi támogatás miatt – bár, ha kellett, vittünk cipőt, vittünk ruhát, segítettünk építkezésben – hanem azért mert kitartóan motiváljuk a gyerekeket, hogy ne hagyják abba a tanulást, néha segítünk a családi konfliktusokban, orvosi ellátásban stb. Ez egy tőke most nekünk, és úgy látszik, hogy megérett az idő egy gyülekezetalapításra is. A munkánk egyértelmű sikerének tartom a kapcsolatot és a bizalmat, az

Névjegy: Oláh L.
magyarkiskapusi b.
lelkipásztor; szoci.
alakult, Bánffyhu
Egyesület alapító.
Gyöngyi, 2 fiúk van.

ajos, az erdélyi,
aptista gyülekezet
ológus, a 2007-ben
nyadi Menedék
elnöke. Felesége

összekapcsolódást, hogy leomlottak a falak cigányok és magyarok között. Mi is megértettük, hogy nekik sok mindenben jó úgy, ahogy van, nem kell mindenben megváltozniuk, de azért jó, ha kis lépésekben eléjük tárjuk a lehetőségeket, hogy kiemelkedhessenek a szegénységből. Én két éve más szolgálati helyre kerültem, Magyarok Menedékjébe. Itt más lehetőségek és kihívások vannak, de mellette még a bánffyehyenyadi gyermekotthon irányítását is vinni kell tovább, noha azt gondoltam, hogy akad majd más, aki tovább vigye. Jelenleg a tinédzserek és a leányanyák felé fordultunk. Egy-egy gyereknek körülbelül 8-10 évig tudjuk követni a sorsát, azután is, hogy már nem jár hozzánk. Néha egy-egy beszélgetésből kiderült, hogy ezek a gyerekek milyen nyitottak és érdeklődők az élet és a hit dolgai iránt is. Ezért megérte, már csak ezért is megérte, mivel ezek a gyerekek mások lettek, mint akkor lettek volna, ha nem járnak hozzánk. Ezért is szeretnénk támogatni a fiatalokat, a munkába állást, a szakképzést. Hetedik osztály környékén sok gyerek kimarad az iskolából, ezt szeretnénk megakadályozni, bár tudjuk, hogy a stigmatizáció miatt még szakmával is szinte lehetetlen azután elhelyezkedni. A leányanyáknak - akik elég sokan vannak, és akár már 13-14 évesen gyerekeket nevelnek - „pelenka és tejpor” programot szeretnénk indítani, ami azért ennél sokrétűbb: nevelési, gondozási, egészségügyi, higiéniai, szemléletbeli támogatást jelent.

Mostanában egyre intenzívebben foglalkozom egy régi-régi álmommal, hogy elindítsunk egy idősek otthonát. A társadalmi környezet most különösen is ebbe az irányba mutat. A városiasodással sok idős marad magára falun, jó lenne őket felkarolni, házi idős- és beteggondozást indítani, lelkipogondozni őket, étkeztetést szervezni, egy nappali otthont és később egy idősothont is jó lenne létrehozni. Nagyon szeretem és megbecsülöm az idős személyeket. Látom a sok mulasztást, hiányt a fiatalabb generáció részéről ezen a téren. Méltatlan és megalázó helyzet az, amibe sok ember idős korába jut. Nagyon fontosnak tartom az értékes kapcsolatok kiépítését. Az időseknek nagy szükségük van ezekre a kapcsolatokra, hogy ott legyünk mellettük. Nem mindegy, hogy hogy készülnek fel, és hogy hogy mennek el. Mivel a feleségem az egészségügyben dolgozik, ő is be tudna kapcsolódni ebbe a munkába.

Az idő egyre rövidebb, az évek telnek, most már nem akarok mindennel foglalkozni, csak azzal, amivel kell, amiben én is örömet találok. Isten adja hozzá a látást, a hitet, a bátorságot, de nem utolsó sorban az empátiát és a szeretetet. Várom, hogy Isten merre vezet minket.

Alább közreadjuk Lajos levelét, amelyben beszámol az erdélyi koronavírus-helyzetről

„Ami a mostani vilájárványt illeti, Erdélyben is nagyjából hasonló a helyzet mint Magyarországon. Március 16-tól nálunk is elrendelték a szükségállapotot és ezzel együtt a kijárási tilalmat. A kijárási tilalom megszegőit súlyos bírsággal illették a hatóságok. Sajnos az iskolák, óvodák, intézmények, templomok, imaházak bezártak, mindenféle rendezvényt felfüggesztettek a szükségállapot idejére.

A családokat nagyon megviseli a bezártság, különösen a gyermekeknek és az idős személyeknek nagyon nehéz ez az időszak. Nagy áldás az, ha valaki kertes, udvaros házban vagy vidéken lakik, hiszen a szabadban, kertben való séta, munka, kertészkedés, barkácsolás enyhíti a szorongást, sőt terápiaként hat a lélekre. Nagyon sokan érkeztek haza külföldi munkáról, és nagyon sok embert érint anyagilag az, hogy a gazdaság leállt, bizonyos munkahelyek egy időre vagy végleg megszűntek. A lekipásztori munka is megváltozott, most kell igazán leleményesnek lenni a kapcsolattartásban és igyekezni éberren tartani a testvériség hitét, a közösségi érzést. Nagy kihívás ez a lekipásztoroknak, elöljáróknak, hiszen a mostani kényszeres távolságtartás ugyancsak próbára teszi a testvéri kapcsolatokat. Sok aggodalom, szorongás, meg nem válaszolt kérdés öröli a lelkeket, hiszen amit a kommunizmus nem tudott teljesen elérni, azt ez a parányi vírus elérte, hogy bezárták az imaházakat, templomokat és szinte teljesen leállt a világ. Ez mai napig is szinte fölfoghatatlan, mégis igaz. És mindebben a vezetőknek, nekem is, bölcsen, józanul, higgadtan és példásan kell eljárni. Fontos, hogy ebben a helyzetben fokozottabban odafigyeljünk egymásra és megértőek, elfogadóak legyünk egymással szemben. Különösen oda kell figyeljünk az időseinkre és a sokgyermekes családokra, a szegénységben élő, kiszolgáltatott személyekre. Van tehát miért imádkozni és miben tevékenykedni bőven, amennyire a mostani lehetőségek ezt megengedik. Minden ilyen otthonról való kimozduláskor imádkozom, hogy ne állítsanak meg a rendőrök, vagy ha igen, akkor megfelelő legyen a felelősségi nyilatkozat, amit minden alkalommal ki kell állítani, amikor az ember elhagyja az otthonát. Ami a vírussal való megfertőződésnek a veszélyét illeti, természetesen betartjuk az alapvető higiéniai szabályokat és fizikai távolságtartást, de hisszük, hogy igazából Isten az, aki hatalmával őriz minket nemcsak a vírustól, hanem őriz minket az üdvösségre. Ezt az igazságot sem akarjuk elhallgatni az emberek előtt ebben az időben. Közben azt reméljük, hogy mégiscsak lesz erre a vírusra megoldás. Az biztos, hogy sok régen elfeledett dolgot tanít nekünk a mi Istenünk...

Imádkozó szívvel köszöntöm a Baptista Egyházi Szociális Módszertan munkatársait és a hírlevél olvasóit!”

Testvéri szeretettel, Oláh Lajos lekipásztor, szociális munkás
Magyarkiskapus, Erdély - 2020. május 3-án